

měrně vypadající. Tento návod není sice správným, neboť nepůjde jen o knihovní dluhy a břemena, nýbrž dle vládního nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n. k §u 62 (1) zákona odst. (4) srážejí se dluhy a břemena s nemovitostí vůbec související, čímž se myslí hospodářská souvislost tak jako v §u 18, kde se o ní podrobně mluví, a v §u 1409 obč. zák., kde je vyjádřena výrazem »připatřiti«, avšak na to nedojde, neboť soud tu nemá co zjišťovati, nýbrž pouze musí vyšetřiti, jakým penízem čistá hodnota nemovitosti v ukládacím řízení zjištěna byla a ten musí za základ položit. Jak již § 62 zákona vyslovil, požívá dávka přednostního práva do 30% zjištěné čisté hodnoty, t. j. hodnoty zjištěné orgány ukládacími (§ 34 zák.) nebo-li vyměřovacími (§ 49 zák.) v řízení vyměřovacím, v němž se dle §u 6 (1) zákona zjišťuje hodnota dle stavu dne 1. března 1919 a to ovšem hodnota čistá (§ 8 odst. 2, § 18 a § 20 odst. 3 zákona). Tato berními orgány k 1. březnu 1919 zjištěná čistá hodnota musí tedy býti vzata za základ a tu tedy dlužno u úřadů příslušných vyšetřiti. To platí i o poměru, kterým dávka na nemovitosti převzaté vypadá (srv. rozh. čís. 3702 a 4239 sb. n. s.). Finanční prokuratura sice udala, že čistá hodnota převzatých nemovitostí činí podle vyměřovacích spisů 14,632.375 Kč a není sice mínění rekursního soudu, že prý jest to patrně cena celého svěření, jako pouhá domněnka ničím nedoložená na místě, avšak je to přece zatím pouhé udání strany, jež ostatním účastníkům ani k vyjádření ještě předloženo nebylo a nemůže tedy sloužiti za bezpečný základ příkázání, i nelze se tedy bez vyšetření dotazem u příslušného úřadu obejít. Třetí otázka konečně týče se úroku z příkázaných částek. Úroky ty běží dle §u 47 (2) a §u 29 náhr. zák. ode dne převzetí v dohodě čl. III. stanoveného, tedy ode dne 15. listopadu 1923, jenž platí za den rozhodný tak jako při dražbě den přiklepu, avšak není příčiny, aby se o nich výrok neučinil, když dle dohody čl. III. má Státní pozemkový úřad úroky z přejímací ceny, která se rozvrhuje, ode dne 15. listopadu 1923, platiti. Držitel svěřenský je na omylu, domnívaje se, že přísluší jemu, neboť jemu přísluší teprve z přebytku, který případně svěřenské podstatě (§ 59 n. zn. náhr. zák.): věřitelé a jiní oprávnění jdou před svěřenskou podstatou tak jako v jiných případech před vlastníkem.

Čís. 5314.

Promlčení přednostního práva převodního poplatku se přetrhuje, bylo-li použito zákonných prostředků k jeho vymáhání; mezi ně patří i knihovní zajištění.

(Rozh. ze dne 30. září 1925, R I 760 25.)

Z rozvrhu výtěžku za exekučně prodanou nemovitost nepříkázal soud své stolice v přednostním pořadí poplatek z převodu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozhodl. D u v o d y: Berní úřad přihlásil k nejvyššímu podání poplatek z převodu 24.500 Kč s úroky 8594 Kč z kupní smlouvy ze dne 27. září 1920, kterou nabyla firma Ř. vydra-

žené nemovitosti. Poněvadž tento poplatek z převodu byl předepsán platebním příkazem ze dne 23. listopadu 1920, jest mezi dnem splatnosti tohoto poplatku a mezi dnem příklepu vydražené nemovitosti ovšem doba delší 3 let. Než z výtahu knihovního jest zřejmo, že bylo dne 27. ledna 1921 zaznamenáno knihovně na vydražené nemovitosti právo zástavní pro poplatek ze shora uvedeného platebního příkazu a ještě jiný poplatek v úhrnné výši 54.000 Kč. Z výminečného ustanovení nařízení ministerstva financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. III. odst. § 14, zákona ze dne 13. prosince 1862, čís. 89 ř. zák. a nařízení ministerstva spravedlnosti a financí ze dne 13. prosince 1852, čís. 256 ř. zák. platícího pro poplatek z převodu přerušuje se promlčení přednostního práva zástavního pro nedoplatky poplatků z převodu vtělením nebo záznamem práva zástavního pro poplatky ty, takže i přednostní právo zástavní pro přihlášený poplatek z převodu 24.500 Kč s poznamenanými 5% úroky z prodlení nezaniklo ještě pro přerušení promlčení. Berní úřad neprokázal sice proti předpisu §u 210 ex. ř. ani nárok na tento poplatek z převodu 24.500 Kč s úroky listinami, nýbrž obmezil se na pouhé ohlášení tohoto peníze. Poněvadž však tato poplatková pohledávka jest knihovně poznamenaná, měl se prvý soudce nahlédnutím do sbírky listin, tvořící součást pozemkové knihy, přesvědčiti dle poslední věty §u 210 ex. ř., zda tato pohledávka s přísl. jest skutečně prokázána příslušnou listinou a hodí-li se k zaplacení, to tím spíše, ježto jsoucnost pohledávky té z pozemkové knihy samé dle shora řečeného není zřejmá, ježto vklad týká se dvou pohledávek shrnutých dohromady v peníz 54.000 Kč.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Přihláškou ku dražbě ze dne 6. dubna 1925 ohlásil berní úřad v přednostním pořadí kromě daní také převodní poplatek z kupní smlouvy ze dne 27. září 1920 s úroky. Ačkoli berní úřad nepředložil před rozvrhovým rokem ani při něm v prvopise neb ověřeném opise listin, zakládajících přihlášenou pohledávku, nebylo v tomto případě vůbec třeba, by exekuční soud nahlížel do sbírky listin pozemkové knihy, poněvadž k úsudku, zda přihlášený poplatek vznikl z převodu dražené nemovitosti a zda požívá přednostního zástavního práva na této nemovitosti, postačil knihovní výpis z vložky čís. 20 pozemkové knihy, z něhož lze na listu B pod pol. 21 seznati, že nemovitosti v dražbě jsoucí nabyla firma Ř., nyní v úpadku jsoucí, právě trhovou smlouvou ze dne 27. září 1920, z níž převodní poplatek byl berním úřadem přihlášen a že přihlášený poplatek byl kumulativně ještě s jiným poplatkem v téže vložce na listu C pod pol. 154 zástavním právem zajištěn dne 27. ledna 1921. Lze tedy z knihovního výpisu seznati vše, čeho bylo třeba k rozhodnutí sporné otázky, zda přísluší přihlášenému převodnímu poplatku přednostní právo zástavní na vydražené nemovitosti. Převodní poplatek vázne podle §u 72 popl. zák. ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. na nemovitosti, jejímž převodem vznikl, a přiznává mu zákon přednostní právo před pohledávkami ze soukromoprávních důvodů. Podle §u 14

nař. min. financí ze dne 3. května 1850, čís. 18 ř. zák., zachovaného v platnosti čl. III. uvoz. zák. k ex. řádu, promlčuje se přednostní právo ve třech letech ode dne, kdy poplatek podle platebního rozkazu měl být zapraven. Promlčení toto se však přetrhuje, bylo-li použito zákonných prostředků k vymáhání poplatku, mezi něž patří i knihovní zajištění poplatku (srv. jud. 153), jež stalo se v tomto případě dne 27. ledna 1921 a začala tedy tímto dnem běžeti nová tříletá promlčecí lhůta pro přednostní právo poplatku a skončila dnem 27. ledna 1924. Po té zůstalo knihovně zjištěnému poplatku zachováno již jen jeho běžné knihovní pořadí. Ježto dražba nemovitostí, o něž tu jde, byla provedena dne 15. dubna 1925 a v této době přednostní právo pro převodní poplatek již uplynutím tří let ode dne knihovního zajištění zaniklo, netřeba prováděti rekursním soudem nařízené šetření o této pohledávce berního úřadu, když požadované pro ni přednostní pořadí jí přiznati nelze.

Čís. 5315.

Soud, povoluje prozatimní opatření podle §u 382 odstavec první ex. ř., jest vázán zajišťovacími prostředky, navrženými stranou, a nemůže povolit stranou nenavržený způsob zajištění.

(Rozh. ze dne 30. září 1925, R I 792 25.)

Návrhu, by bylo povoleno prozatimné opatření uschováním obilí, soud první stolice vyhověl, rekursní soud vyhověl rekursu odporce potud, že povolil prozatimné opatření správou obilí. Ne jv y š š i s o u d k dovolacímu rekursu odporce prozatimného opatření nepovolil a uvedl v

d ů v o d e c h :

Po formální stránce nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že soud, jenž povoluje podle §u 382 odstavec první ex. ř. prozatimní opatření, není vázán zajišťovacími prostředky, navrženými stranou, nýbrž může povolit též prozatimní opatření způsobem, stranou nenavrženým, jen když návrh na zajištění nároku, ohroženou stranou tvrzeného, byl učiněn a odpovídá zákonným předpisům o prozatimních opatřeních. Podle §u 382 odstavec první ex. ř. má soud ovšem jistou volnost při výběru zajišťovacích prostředků, ale jen volnost obmezenou, totiž potud, že při nařízení zajišťovacího prostředku podle povahy případu nejúčelnějšího není sice vázán prozatimními opatřeními, v §u 382 ex. ř. uvedenými, ale je vázán návrhem strany, neboť podle výslovného předpisu onoho ustanovení stane se nařízení zajišťovacího prostředku k návrhu strany. Názor, že požadavku návrhu ve smyslu §u 382 odstavec první ex. ř. jest učiněno zadost, když ohrožená strana činí vůbec návrh na povolení prozatimního opatření, třebaže v něm není uveden zajišťovací prostředek, jenž má být povolen, ocitá se v rozporu s předpisem §u 389 ex. ř., podle něhož ohrožená strana musí přesně označiti opatření, za které žádá. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje také předpis §u 392 ex. ř., že pro týž nárok může k návrhu povoleno býti několik opatření